

STEPHENIE MEYER

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

.....
ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ

.....
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

χαρ αυγή

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BREAKING DAWN
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λυκόφως (ΒΙΒΛΙΟ 4) – Χαράνγη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσίνου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Gail Doobinin
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Stephenie Meyer, 2008

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Πλατύπους, 2009
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Φεβρουάριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2216-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2217-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHENIE
MEYER

χαραυγή

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατσίνου*

*Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο
στη νίντζα ατζέντισσά μου Τζόντι Ρίμερ.
Σ' ευχαριστώ που με κρατάς μακριά από τους σκοπέλους.*

*Ευχαριστώ επίσης το αγαπημένο μου συγκρότημα
με το εύστοχο όνομα Muse,
γιατί αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για ένα ολόκληρο έπος.*

ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΑ

Μπέλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	15
1. ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΗ	17
2. ΜΑΚΡΙΑ ΝΥΧΤΑ.....	36
3. ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ	50
4. ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ.....	63
5. ΤΟ ΝΗΣΙ ΕΣΜΙ.....	86
6. ΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΙ.....	108
7. ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ.....	125

Tα παιδικά χρόνια δεν είναι από τη γέννηση μέχρι μια συγκεκριμένη ηλικία και σε μια συγκεκριμένη ηλικία. Το παιδί μεγαλώνει κι αφήνει στην άκρη τα παιδικά πράγματα. Τα παιδικά χρόνια είναι το βασίλειο όπου δεν υπάρχει θάνατος.

Έννα Βίνσεντ Μιλίε*

* Απόσπασμα από το ποίημα “Childhood is the Kingdom where Nobody Dies” της Edna St. Vincent Millay από το βιβλίο *Collected Poems*. © Edna St. Vincent Millay και Norma Millay Ellis, 1934, 1962. Αναπαράγωγη με την άδεια της The Permissions Company, Inc., εκ μέρους της Holly Peppe, The Millay Society.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΧΑ ΖΗΣΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΛΑΝΩ ΤΟ ΜΕΡΙΔΙΟ ΠΟΥ ΜΟΥ αναλογούσε από παραλίγο θανάσιμες εμπειρίες· στην πραγματικότητα, δεν ήταν κάτι στο οποίο συνηθίζεις με τον καιρό.

Ωστόσο, έμοιαζε παραδόξως αναπόφευκτο να βρεθώ ξανά αντιμέτωπη με τον θάνατο. Λες και ήμουν όντως γεννημένη για την καταστροφή. Είχα ξεφύγει αρκετές φορές, μα όλο και κάποια συμφορά με έβρισκε.

Όμως αυτή η φορά ήταν πολύ διαφορετική από τις άλλες.

Μπορείς να το σκάσεις από κάποιον που φοβάσαι, μπορείς να προσπαθήσεις να παλέψεις ενάντια σε κάποιον που μισείς. Όλες οι αντιδράσεις μου ήταν κατάλληλες για τέτοιους δολοφόνους – τα τέρατα, τους εχθρούς.

Όταν, όμως, αγαπάς αυτόν που σε σκοτώνει, τότε δεν έχεις καμία επιλογή. Πώς να το σκάσεις, πώς να παλέψεις, από τη στιγμή που, αν κάνεις κάτι τέτοιο, θα βλάψεις αυτόν που αγαπάς; Αν το μόνο που έχεις να δώσεις στο αγαπημένο σου πρόσωπο είναι η ζωή σου, πώς να μην τη δώσεις;

Αν ήταν κάποιος που αγαπούσες πραγματικά;

I. ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΗ

*ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΣΕ ΚΟΙΤΑΖΕΙ, ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΑ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ.
Κανείς δε σε κοιτάζει. Κανείς δε σε κοιτάζει.*

Όμως επειδή τα ψέματά μου δεν ήταν πετυχημένα ούτε καν για να πείσω τον ίδιο μου τον εαυτό, έπρεπε να ελέγξω.

Εκεί που περίμενα να ανάψει πράσινο ένα από τα τρία φανάρια της πόλης, έριξα μια κλεφτή ματιά προς τα δεξιά – μέσα στο βανάκι της η κυρία Ουέμπερ είχε στρίψει ολόκληρο τον κορμό της προς το μέρος μου. Τα μάτια της προσπαθούσαν να διαπεράσουν τα δικά μου κι εγώ αποτραβήχτηκα απότομα· αναρωτήθηκα γιατί δεν έπαιρνε το βλέμμα της από πάνω μου ή γιατί δεν υπήρχε στα μάτια της ίχνος ντροπής. Δε θεωρούνταν πια αγενές να κοιτάξεις επίμονα τους άλλους; Ή μήπως εγώ τώρα πια αποτελούσα εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα;

Τότε θυμήθηκα ότι αυτά τα τζάμια ήταν τόσο σκούρα, που πιθανότατα δεν είχε ιδέα ότι ήμουν εγώ εδώ μέσα, πόσο μάλλον ότι την είχα τσακώσει να με παρατηρεί. Προσπάθησα να παρηγορηθώ από το γεγονός ότι στην πραγματικότητα δεν κοιτούσε εμένα αλλά το αυτοκίνητο.

Το δικό μου αυτοκίνητο. Αναστεναγμός.

Κοίταξα αριστερά και έβγαλα ένα βογκητό. Δυο πεζοί είχαν μαρμαρώσει στο πεζοδρόμιο, χάνοντας την ευκαιρία τους να περάσουν απέναντι, έτσι όπως κοιτούσαν. Πίσω τους, ο κύριος Μάρσαλ κοιτούσε με ανοιχτό το στόμα μέσα από τη βιτρίνα του μικρού καταστήματός του που πουλούσε σουβενίρ. Τουλάχιστον εκείνος δεν κόλλησε τη μύτη του πάνω στο τζάμι. Ακόμα.

Το φανάρι άναψε πράσινο και, πάνω στη βιασύνη μου να δραπετεύσω, πάτησα δυνατά το γκάζι, χωρίς να σκεφτώ – ακριβώς όπως θα το είχα πατήσει για να κουνηθεί η αρχαία Σεβρολέτ μου.

Η μηχανή μούγκρισε σαν πάνθηρας που έχει βγει για κυνήγι και το αυτοκίνητο τινάχτηκε απότομα μπροστά, τόσο γρήγορα, που το σώμα μου έπεσε βίαια πίσω στο μαύρο δερμάτινο κάθισμα και το στομάχι μου κόλλησε στη σπονδυλική μου στήλη.

«Αχ!» φώναξα πνιχτά, καθώς πάσχιζα να βρω το φρένο. Χωρίς να χάσω την ψυχραιμία μου, ακούμπησα ελάχιστα το πεντάλ. Το αυτοκίνητο τραντάχτηκε απότομα και ακινητοποιήθηκε τελείως, έτσι κι αλλιώς.

Δεν άντεχα να κοιτάξω γύρω γύρω για να δω την αντίδραση των άλλων. Αν αμφέβαλλε κανείς νωρίτερα για το ποιος ήταν ο οδηγός, τώρα σιγουρεύτηκε. Με τη μύτη του παπουτσιού μου έσπρωξα απαλά το γκάζι μισό χιλιοστό κάτω και το αυτοκίνητο όρμησε πάλι προς τα μπρος.

Κατάφερα να φτάσω στον στόχο μου, το βενζινάδικο. Αν δε μου είχε μείνει μόνο το κατακάθι της βενζίνης, δε θα είχα έρθει καθόλου στην πόλη. Αυτόν τον καιρό υπήρχαν πολλά πράγματα χωρίς τα οποία είχα μάθει να ζω, όπως οι γκοφρέτες μου με τη γλυκιά γέμιση και τα κορδόνια μου, ώστε να μη χρειάζεται να περνάω χρόνο σε δημόσιο χώρο.

Με κινήσεις που θα έκανε ένας οδηγός αγώνων, άνοιξα το καπάκι του ντεπόζιτου, έβγαλα το πώμα, σκάναρα την πιστωτική μου κάρτα στο μηχάνημα κι έχωσα το ακροφύσιο της αντλίας μέσα στο ντεπόζιτο μέσα σε δευτερόλεπτα. Φυσικά, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα ώστε τα νούμερα στον μετρητή της βενζίνης να ανέβουν πιο γρήγορα. Άλλαζαν αργά με ένα «τικ-τικ», σχεδόν λες και το έκαναν επίτηδες, μόνο και μόνο για να μου σπάσουν τα νεύρα.

Δεν είχε πολύ φως έξω –μια συνηθισμένη, βροχερή μέρα στο Φορξ της πολιτείας της Ουάσινγκτον–, όμως πάλι ένιωθα σαν να υπήρχε κάποιος προβολέας πάνω μου, τραβώντας την προσοχή πάνω στο λεπτεπίλεπτο δαχτυλίδι στο αριστερό μου χέρι. Κάτι τέτοιες ώρες, όταν ένιωθα μάτια καρφωμένα στην πλάτη μου, μου φαινόταν λες και το δαχτυλίδι παλλόταν σαν πινακίδα νέον: *Κοίταξέ με, κοίταξέ με!*

Ήταν χαζό να ντρέπομαι τόσο πολύ, και το ήξερα. Εκτός από τον μπαμπά μου και τη μαμά μου, είχε στ' αλήθεια σημασία τι έλεγαν οι άλλοι για τον αρραβώνα μου; Για το καινούργιο αυτοκίνητό μου; Για τη μυστηριώδη εισαγωγή μου σε ένα από τα οκτώ κορυφαία πανεπιστήμια της Αμερικής; Για τη γυαλιστερή, μαύρη πιστωτική μου κάρτα, που αυτή τη στιγμή την ένιωθα να καίει στην πίσω τσέπη του παντελονιού μου;

«Ναι, ποιος νοιάζεται τι λένε οι άλλοι...» μουρμούρισα μέσα από τα δόντια μου.

«Εεε, δεσποινίς;» άκουσα μια αντρική φωνή.

Γύρισα και τότε ευχήθηκα να μην το είχα κάνει.

Δυο άντρες στέκονταν δίπλα σε ένα φανταχτερό τζιπ με ολοκαινούργια καγιάκ δεμένα στον ουρανό του. Κανείς τους δεν κοιτούσε εμένα: και οι δύο κοιτούσαν το αυτοκίνητο.

Ομολογώ ότι δεν καταλάβαινα. Βέβαια, εγώ ήμουν περήφανη και μόνο που ξεχώριζα τα σήματα της Τογιότα, της Φορντ και της Σεβρολέτ. Αυτό το αυτοκίνητο είχε μεταλλικό μαύρο χρώμα, ήταν κομψό και όμορφο, μα πάλι στα δικά μου μάτια δεν ήταν παρά ένα αυτοκίνητο.

«Συγγνώμη που σας ενοχλώ, αλλά θα μπορούσατε να μου πείτε τι είδους αυτοκίνητο οδηγείτε;» ρώτησε ο ψηλός.

«Εεε, Μερσεντές, σωστά;»

«Ναι», είπε ο άντρας ευγενικά, ενώ ο πιο κοντός φίλος του έκανε έναν ειρωνικό μορφασμό ακούγοντας την απάντησή μου. «Το ξέρω. Αλλά αναρωτιόμουν, είναι... οδηγείτε Μερσεντές Γκάρντιαν;» Ο άντρας είπε το όνομα ευλαβικά. Είχα ένα προαίσθημα ότι αυτός ο τύπος θα τα πήγαινε καλά με τον Έντουαρντ Κάλεν, τον... τον αρραβωνιαστικό μου (δε γινόταν να αποφύγω αυτή την αλήθεια αφού μας έμεναν μόλις λίγες μέρες ως τον γάμο). «Υποτίθεται ότι αυτό το μοντέλο δεν έχει κυκλοφορήσει ούτε καν στην Ευρώπη ακόμα», συνέχισε ο άντρας. «Πόσο μάλλον εδώ».

Ενώ τα μάτια του ακολουθούσαν τις καμπύλες του αυτοκινήτου μου –σε μένα δε φαινόταν και πολύ διαφορετικό από οποιαδήποτε άλλη Μερσεντές, όμως τι ήξερα εγώ;–, αναλογίστηκα για λίγο τα θέματα που είχα με τις λέξεις, όπως αρραβωνιαστικός, γάμος, σύζυγος και ούτω καθεξής.

Απλώς δεν έβγαζαν νόημα μέσα στο κεφάλι μου.

Από τη μια μεριά, η ανατροφή μου ήταν τέτοια, ώστε να τρέμω και μόνο στη σκέψη των φουσκωτών, λευκών φορεμάτων και των μπουκέτων. Όμως, κυρίως, δεν μπορούσα να παντρέψω μια συντηρητική, καθωσπρέπει, βαρετή έννοια όπως ο σύζυγος με την εικόνα που είχα για τον Έντουαρντ. Ήταν σαν να έδινα σε έναν αρχάγγελο τον ρόλο του λογιστή· δεν μπορούσα να τον φανταστώ σε κανέναν κλισέ ρόλο.

Όπως πάντα, αμέσως μόλις σκέφτηκα τον Έντουαρντ, με παρέσυρε μια ζαλιστική δίνη φαντασιώσεων. Ο άγνωστος αναγκάστηκε να καθαρίσει τον λαιμό του για να μου τραβήξει την προσοχή· ακόμα περίμενε να του απαντήσω τι μάρκα και τι μοντέλο ήταν το αυτοκίνητο.

«Δεν ξέρω», του είπα ειλικρινά.

«Σας πειράζει να βγάλω μια φωτογραφία μαζί του;»

Μου πήρε ένα δευτερόλεπτο για να το επεξεργαστώ. «Σοβαρά; Θέλετε να βγάλετε φωτογραφία με το αυτοκίνητο;»

«Φυσικά... δε θα με πιστέψει κανείς χωρίς αποδείξεις».

«Εεε... εντάξει. Καλά».

Έβγαλα γρήγορα το ακροφύσιο της αντλίας και γλίστρησα αθόρυβα στη θέση του οδηγού για να κρυφτώ, καθώς ο λάτρης των αυτοκινήτων έβγαζε από το σακίδιό του μια τεράστια φωτογραφική μηχανή που έμοιαζε επαγγελματική. Αυτός και ο φίλος του πόζαραν πρώτα ο ένας και μετά ο άλλος δίπλα στο καπό και ύστερα πήγαν να βγάλουν φωτογραφίες και στο πίσω μέρος.

Μου λείπει το φορηγάκι μου, κλαψούρισα στον εαυτό μου.

Πολύ, μα πάρα πολύ βολικό –παραίτηταν βολικό– που το φορηγάκι μου ξεψύχησε μόλις βδομάδες μετά τον άνισο συμβιβασμό στον οποίο καταλήξαμε με τον Έντουαρντ, στον οποίο συμπεριλαμβανόταν και η λεπτομέρεια ότι θα τον άφηνα να αντικαταστήσει το φορηγάκι μου όταν θα χάλαγε πια. Ο Έντουαρντ ορκίστηκε ότι ήταν αναμενόμενο· το φορηγάκι μου είχε ζήσει μια μακροχρόνια, γεμάτη ζωή και έπειτα απεβίωσε από φυσικά αίτια. Αυτό υποστήριζε εκείνος, τουλάχιστον. Και, φυσικά, δεν είχα κανέναν τρόπο να επαληθεύσω την ιστορία του ούτε να προσπαθήσω να αναστήσω το φορηγάκι μου μόνη μου. Ο αγαπημένος μου μηχανικός...

Σταμάτησα αυτή τη σκέψη προτού προλάβει να φτάσει σε κάποιο συμπέρασμα. Αντί γι' αυτό, προσπάθησα να επικεντρωθώ στις φωνές των αντρών που ακούγονταν πνιχτά απέξω εξαιτίας του αμαξώματος του αυτοκινήτου που παρεμβιλλόταν.

«...του έριξε με φλογοβόλο στο βίντεο στο ίντερνετ. Δεν υπήρχε καμία φθορά ούτε καν στο χρώμα».

«Φυσικά και όχι. Θα μπορούσες να περάσεις με τανκς πάνω από αυτό το μωρό. Η αγορά είναι περιορισμένη εδώ για τέτοια αυτοκίνητα. Αυτά είναι σχεδιασμένα βασικά για διπλωμάτες της Μέσης Ανατολής, για εμπόρους όπλων και για βαρόνους ναρκωτικών».

«Λες αυτή να είναι κάτι;» ρώτησε ο κοντός, πιο χαμηλόφωνα.

Εγώ έσκυψα το κεφάλι, ενώ τα μάγουλά μου κοκκίνισαν.

«Χα!» έκανε ο ψηλός. «Μπορεί. Δεν μπορώ να φανταστώ για ποιον λόγο να χρειαστεί κανείς εδώ τζάμια που να αντέχουν ακόμα και σε βλήματα και ένα θωρακισμένο αμάξι χιλίων οκτακοσίων κιλών. Πρέπει να πηγαίνει κάπου πιο επικίνδυνα».

Θωρακισμένο αμάξι; Χιλίων οκτακοσίων κιλών; Και τζάμια που αντέχουν σε βλήματα; Ωραία. Τι απέγινε το παλιό, καλό, αλεξίσφαιρο αυτοκίνητο;

Λοιπόν, τουλάχιστον αυτό είχε μια λογική – αν είχες μια διεστραμμένη αίσθηση του χιούμορ.

Όχι ότι δεν το περίμενα από τον Έντουαρντ να εκμεταλλευτεί τη συμφωνία μας, να προσπαθήσει να επωφεληθεί από αυτήν, ώστε να μπορέσει να δώσει πολύ περισσότερα από όσα θα έπαιρνε. Είχα συμφωνήσει να αντικαταστήσει το φορηγάκι μου, όταν θα χρειαζόταν αντικατάσταση, χωρίς, βέβαια, να περιμένω ότι αυτό θα γινόταν τόσο σύντομα. Όταν αναγκάστηκα με το ζόρι να παραδεχτώ ότι το φορηγάκι είχε γίνει πια μια μούμια-φόρος τιμής στις κλασικές Σεβρολέτ, παρκαρισμένη δίπλα στο πεζοδρόμιό μου, το ήξερα ότι αυτό που είχε στον νου του για να το αντικαταστήσει θα ήταν αιτία αμηχανίας για μένα. Θα με έκανε στόχο επίμονων βλεμμάτων και ψιθύρων. Δεν είχα άδικο. Αλλά ακόμα και στην πιο σκοτεινή φαντασία μου δεν είχα προβλέψει ότι θα μου αγόραζε δύο αυτοκίνητα.

Το αυτοκίνητο για «πριν» και το αυτοκίνητο για «μετά», είχε εξηγήσει όταν τσαντίστηκα.

Αυτό ήταν απλώς το αυτοκίνητο για «πριν». Μου είχε πει ότι ήταν δανεικό και υποσχέθηκε ότι θα το επέστρεφε μετά τον γάμο. Τότε δεν μπορούσα να καταλάβω προς τι όλη αυτή η φασαρία. Έως τώρα.

Χα χα! Επειδή ήμουν θνητή και τόσο ευάλωτη, τόσο επιρρεπής στα ατυχήματα, τόσο μεγάλο θύμα της επικίνδυνης γκαντεμιάς μου, προφανώς χρειαζόμουν ένα όχημα που να αντέχει ακόμα και σε επίθεση από τανκς, για να είμαι ασφαλής. Ξεκαρδιστικό! Ήμουν σίγουρη ότι αυτός και τα αδέρφια του είχαν διασκεδάσει αρκετά με το αστείο πίσω από την πλάτη μου.

Ή ίσως, απλώς ίσως, ψιθύρισε μια φωνούλα μέσα στο κεφάλι μου, να μην είναι αστείο, ανόητη. Μπορεί να ανησυχεί πραγματικά για σένα. Δε θα είναι και η πρώτη φορά που το παρακάνει κάπως στην προσπάθειά του να σε προστατέψει.

Αναστέναξα.

Δεν είχα δει ακόμα το αυτοκίνητο για «μετά». Ήταν σκεπασμένο με ένα κάλυμμα, χωμένο στην πιο βαθιά γωνιά του γκαραζ των Κάλεν. Ήξερα ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα είχαν ρίξει μια ματιά στα κρυφά ως τώρα, μα εγώ πραγματικά δεν ήθελα να ξέρω.

Μάλλον εκείνο το αυτοκίνητο δε θα ήταν θωρακισμένο – επειδή δε θα μου ήταν απαραίτητο μετά το ταξίδι του μέλιτος. Η κυριολεκτική αφθαρσία ήταν μόνο ένα από τα πλεονεκτήματα που δεν έβλεπα την ώρα να αποκτήσω. Τα προνόμια να είσαι ένας Κάλεν δεν ήταν μόνο τα ακριβά αυτοκίνητα και οι εντυπωσιακές πιστωτικές κάρτες.

«Ει!» φώναξε ο ψηλός άντρας, ακουμπώντας τις χούφτες του πάνω στο τζάμι στην προσπάθειά του να δει μέσα. «Τελειώσαμε! Ευχαριστούμε πολύ!»

«Παρακαλώ», του απάντησα κι εγώ φωναχτά και μετά το κορμί μου σφίχτηκε, καθώς έβαλα μπρος και πάτησα το πεντάλ – πολύ μαλακά...

Όσες φορές κι αν κατέβαινα οδηγώντας τον γνωστό δρόμο για το σπίτι, πάλι δεν μπορούσα να κάνω τα σβησμένα από τη βροχή φυλλάδια να ξεθωριάσουν στο φόντο. Καθένα από αυτά, κολλημένα πάνω σε στύλους της τηλεόρασης και σε πινακίδες του δρό-

μου, ήταν σαν ακόμα ένα χαστούκι στο πρόσωπο· ένα χαστούκι στο πρόσωπο που μου άξιζε και με το παραπάνω. Το μυαλό μου είχε απορροφηθεί ξανά στη σκέψη που είχα διακόψει πολύ απότομα νωρίτερα. Δε γινόταν να την αποφύγω σε αυτόν τον δρόμο. Όχι όταν προσπερνούσα κάθε λίγο και λιγάκι τις φωτογραφίες του αγαπημένου μου μηχανικού.

Του καλύτερού μου φίλου. Του Τζέικομπ.

Οι αφίσες που έλεγαν *EXETE ΔΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΓΟΡΙ*; δεν ήταν ιδέα του πατέρα του Τζέικομπ. Ο δικός μου πατέρας, ο Τσάρλι, τύπωσε τα φυλλάδια και τα κρέμασε σε ολόκληρη την πόλη. Και όχι μόνο στο Φορξ, αλλά και στο Πορτ Άντζελες και στο Σέκουιμ και στο Χόκονιαμ και στο Άμπερντιν και σε όλες τις άλλες πόλεις της Ολυμπιακής Χερσονήσου. Ζήτησε να κρεμάσουν την ίδια αφίσα στους τοίχους όλων των αστυνομικών τμημάτων της πολιτείας της Ουάσινγκτον. Στο δικό του αστυνομικό τμήμα υπήρχε ένας ολόκληρος πίνακας ανακοινώσεων αφιερωμένος αποκλειστικά στην προσπάθεια ανεύρεσης του Τζέικομπ· ένας πίνακας που ως επί το πλείστον παρέμενε άδειος, προς μεγάλη του απογοήτευση και ματαίωση των ελπίδων του.

Η έλλειψη ανταπόκρισης δεν ήταν το μόνο που είχε απογοητεύσει τον πατέρα μου. Τον είχε απογοητεύσει και ο Μπίλι, ο πατέρας του Τζέικομπ και καλύτερος φίλος του Τσάρλι.

Επειδή ο Μπίλι δεν είχε ενεργή συμμετοχή στην αναζήτηση του δεκαεξάχρονου γιου του που το είχε... σκάσει από το σπίτι. Επειδή ο Μπίλι δεν ήθελε να κρεμάσει τις αφίσες στο Λα Πους, τον παραθαλάσσιο καταυλισμό που ήταν το μέρος από όπου καταγόταν ο Τζέικομπ. Επειδή έμοιαζε να έχει δεχτεί μοιρολατρικά την εξαφάνιση του Τζέικομπ, σαν να μην μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Επειδή είχε πει: «Ο Τζέικομπ μεγάλωσε πια. Θα γυρίσει σπίτι, αν θέλει».

Και τον είχε απογοητεύσει κι εγώ, επειδή συμφώνησα με τον Μπίλι.

Ούτε κι εγώ ήθελα να κρεμάσω αφίσες. Επειδή τόσο ο Μπίλι όσο κι εγώ ξέραμε πού είχε πάει ο Τζέικομπ... περίπου... και ξέραμε επίσης ότι κανείς δεν είχε δει αυτό το αγόρι.

Τα φυλλάδια έκαναν τον συνηθισμένο, χοντρό κόμπο να ανε-

βαίνει ξανά στον λαιμό μου, έκαναν τα μάτια μου να τσούζουν από τα συνηθισμένα δάκρυα και χαιρόμουν που ο Έντουαρντ είχε πάει για κινήγι αυτό το Σάββατο. Αν ο Έντουαρντ έβλεπε την αντίδρασή μου, θα ένιωθε κι αυτός χάλια.

Φυσικά, το γεγονός ότι ήταν Σάββατο είχε και την αρνητική πλευρά του. Καθώς έστριβα αργά και προσεκτικά στον δρόμο μου, είδα το περιπολικό του μπαμπά μου στον δρόμο του σπιτιού όπου παρκάραμε. Ούτε σήμερα είχε πάει για ψάρεμα. Ακόμα είχε τις μαύρες του εξαιτίας του γάμου.

Άρα δε θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο μέσα. Όμως έπρεπε οπωσδήποτε να κάνω ένα τηλεφώνημα...

Πάρκαρα στην άκρη του πεζοδρομίου, πίσω από το άγαλμα που είχε γίνει η Σεβρολέτ μου, και έβγαλα από το ντουλαπάκι το κινητό τηλέφωνο που μου είχε δώσει ο Έντουαρντ για περιπτώσεις επείγουσας ανάγκης. Κάλεσα τον αριθμό, με το δάχτυλο πάνω στο πλήκτρο τετρατισμού κλήσης, καθώς χτυπούσε το τηλέφωνο. Για καλό και για κακό.

«Ναι;» απάντησε ο Σεθ Κλίαργουοτερ κι εγώ έβγαλα έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Ήμουν υπερβολικά μεγάλη κότα για να μιλήσω στη μεγαλύτερη αδελφή του, τη Λία. Η φράση «θα μου έκοβε το κεφάλι» δεν ήταν απλώς σχήμα λόγου για τη Λία.

«Γεια σου, Σεθ, η Μπέλα είμαι.»

«Α, γεια σου, Μπέλα! Τι κάνεις;»

Πνίγομαι. Ψάχνω απεγνωσμένα κάτι που να με καθησυχάσει.
«Καλά».

«Παίρνεις για να μάθεις αν υπάρχει κανένα νέο;»

«Μάντης είσαι;»

«Όχι δα. Δεν είμαι και η Άλις... απλώς είσαι προβλέψιμη», αστειεύτηκε. Από τα μέλη της αγέλης των Κουιλαγιούτ ο Σεθ ήταν ο μόνος που δεν είχε πρόβλημα έστω και να αναφέρει τους Κάλεν ονομαστικά, πόσο μάλλον να κάνει πλάκα για πράγματα όπως η μέλλουσα κουνιάδα μου, που γνώριζε σχεδόν τα πάντα.

«Το ξέρω». Δίστασα για ένα λεπτό. «Τι κάνει εκείνος;»

Ο Σεθ αναστέναξε. «Τα ίδια. Δε λείει να μιλήσει, αν και ξέρουμε ότι μας ακούει. Προσπαθεί να μη σκέφτεται σαν άνθρωπος, ξέρεις. Ακολουθεί μόνο τα ένστικτά του».

«Ξέρεις πού είναι τώρα;»

«Κάπου στον βόρειο Καναδά. Δεν μπορώ να σου πω σε ποια επαρχία. Δεν προσέχει και πολύ τα σύνορα μεταξύ των πολιτειών».

«Κανένα σημάδι που θα μπορούσε να...»

«Δε γυρίζει πίσω, Μπέλα. Λυπάμαι».

Ξεροκατάπια. «Δεν πειράζει, Σεθ. Το ήξερα προτού καν ρωτήσω. Απλώς δεν μπορώ να μην έχω ελπίδες».

«Ναι. Όλοι το ίδιο νιώθουμε».

«Σ' ευχαριστώ που με ανέχεσαι, Σεθ. Το ξέρω ότι οι άλλοι πρέπει να σε πριζούν».

«Δεν είναι και οι μεγαλύτεροι θαυμαστές σου», συμφώνησε κεφάλια. «Πράγμα που είναι κάπως χαζό, πιστεύω. Ο Τζέικομπ έκανε τις επιλογές του, εσύ έκανες τις δικές σου. Ούτε και στον Τζέικ αρέσει η στάση τους. Βέβαια, δεν είναι και τρομερά ενθουσιασμένος που ρωτάς κι εσύ συνέχεια για εκείνον».

Έβγαλα μια πνιχτή κραυγή. «Νόμιζα ότι δε σου μιλάει».

«Δεν μπορεί να μας τα κρύψει όλα, όσο κι αν προσπαθεί».

Άρα ο Τζέικομπ ήξερε πως ανησυχούσα. Δεν ήμουν σίγουρη πώς ένιωθα γι' αυτό. Λοιπόν, τουλάχιστον ήξερε ότι δεν το είχα σκάσει μέσα στο ηλιοβασιλέμα ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω μου. Μπορεί και να με είχε ικανή για κάτι τέτοιο.

«Υποθέτω ότι θα σε δω στον... γάμο», είπα, ξεστομίζοντας με το ζόρι τη λέξη μέσα από τα δόντια μου.

«Ναι, εγώ και η μαμά μου θα έρθουμε. Ήταν πολύ κουλ που μας κάλεσες».

Χαμογέλασα ακούγοντας τον ενθουσιασμό στη φωνή του. Παρότι ήταν ιδέα του Έντουαρντ να καλέσω τους Κλίαργουοτερ, χαιρόμουν που το σκέφτηκε. Θα ήταν ωραία να είναι εκεί ο Σεθ – ένας σύνδεσμος, όσο αδύναμος κι αν ήταν, με τον κουμπάρο μου που έλειπε. «Δε θα ήταν το ίδιο χωρίς εσένα».

«Δώσε στον Έντουαρντ χαιρετίσματα, εντάξει;»

«Εννοείται».

Κούνησα το κεφάλι μου. Η φίλια που είχε προκύψει ανάμεσα στον Έντουαρντ και τον Σεθ ήταν κάτι που ακόμα με έκανε να σαστίζω. Αποδείκνυε, όμως, ότι τα πράγματα δεν ήταν απαραίτητο σώνει και ντε να είναι έτσι. Οι βρικόλακες και οι λυκάνθρω-

ποι μπορούσαν να τα πηγαίνουν μια χαρά μεταξύ τους, αν το έβαζαν στόχο.

Αυτή η ιδέα δεν άρεσε σε όλους.

«Ααα», είπε ο Σεθ, ενώ η φωνή του ανέβηκε μια οκτάβα. «Εεε... γύρισε η Λία».

«Α! Γεια σου!»

Το τηλέφωνο έμεινε βουβό. Το άφησα στο κάθισμα και προετοιμάστηκα πνευματικά για να μπω στο σπίτι, όπου θα περίμενε ο Τσάρλι.

Ο κακομοίρης ο μπαμπάς μου είχε τόσο πολλά να αντιμετωπίσει αυτή τη στιγμή. Ο Τζέικομπ που το είχε σκάσει ήταν μόνο ένα από τα βάρη που κουβαλούσε στην παραφορτωμένη πλάτη του. Ανησυχούσε σχεδόν το ίδιο και για μένα, την κόρη του, που δεν είχε προλάβει καλά καλά να ενηλικιωθεί και ετοιμαζόταν να γίνει κυρία σε λίγες μέρες.

Προχώρησα αργά μέσα στην ελαφριά βροχή, αναπολώντας τη νύχτα που του το είχαμε ανακοινώσει...

Καθώς ο ήχος από το περιπολικό του Τσάρλι σήμαινε την επιστροφή του, το δαχτυλίδι ξαφνικά βάρυνε στο δάχτυλό μου. Ήθελα να κρύψω το αριστερό μου χέρι σε καμιά τσέπη ή ίσως να καθίσω πάνω του, όμως το χέρι του Έντουαρντ που με έσφιγγε ψυχραιμα και γερά το κρατούσε σε περίοπτη θέση.

«Πάψε να κουνιέσαι συνέχεια, Μπέλα. Σε παρακαλώ, προσπάθησε να θυμάσαι ότι δεν πρόκειται να ομολογήσεις κανέναν φόνο εδώ πέρα».

«Εύκολο για σένα να το λες».

Άκουγα τον απειλητικό ήχο που έκαναν οι μπότες του πατέρα μου, καθώς πάτησαν με θόρυβο στο πεζοδρόμιο. Το κλειδί κροτάλισε στην ήδη ανοιχτή πόρτα. Ο ήχος μου έφερε στον νου εκείνη τη στιγμή στις ταινίες τρόμου όπου το θύμα συνειδητοποιεί ότι έχει ξεχάσει να βάλει τον σύρτη.

«Ηρέμησε, Μπέλα», ψιθύρισε ο Έντουαρντ, ακούγοντας τον σφυγμό μου που είχε αρχίσει να ανεβαίνει.

Η πόρτα κοπάνησε δυνατά στον τοίχο κι εγώ τινάχτηκα πίσω φοβισμένη, λες και μου είχαν κάνει ηλεκτροσόκ.

«Γεια σου, Τσάρλι!» φώναξε ο Έντουαρντ, εντελώς χαλαρός.

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκα ψιθυριστά.

«Τι;» ρώτησε και ο Έντουαρντ ψιθυριστά.

«Περίμενε να βγάλει το όπλο του!»

Ο Έντουαρντ χαχάνισε πνιχτά και πέρασε το ελεύθερο χέρι του μέσα από τα ανάκατα, χάλκινα μαλλιά του.

Ο Τσάρλι έστριψε στη γωνία, φορώντας ακόμα τη στολή του, με το όπλο πάνω του, και προσπάθησε να συγκρατήσει μια γκριμάτσα, όταν μας τσάκωσε καθισμένους μαζί στον διαθέσιο καναπέ. Τελευταία έκανε μεγάλη προσπάθεια να συμπαθήσει περισσότερο τον Έντουαρντ. Φυσικά, ήταν σίγουρο ότι αυτή η αποκαλυψη θα τερμάτιζε αυτή την προσπάθεια.

«Γεια σας, παιδιά. Τι έγινε;»

«Θα θέλαμε να σου μιλήσουμε», είπε ο Έντουαρντ γαλήνια. «Έχουμε καλά νέα».

Μέσα σε μια στιγμή η έκφραση του Τσάρλι μετατράπηκε από βεβιασμένη φιλικότητα σε δυσοίωνα καχυποψία.

«Καλά νέα;» γρύλισε ο Τσάρλι, κοιτάζοντας αμέσως εμένα.

«Κάθισε, μπαμπά».

Σήκωσε το ένα φρύδι του, με κοίταξε για πέντε δευτερόλεπτα, μετά πήγε με θορυβώδη βήματα προς την ανακλινόμενη πολυθρόνα του και κάθισε άκρη άκρη με ίσια την πλάτη, σαν να είχε καταπιεί κανένα παλούκι.

«Μην ταράζεσαι, μπαμπά», είπα έπειτα από μια στιγμή τεταμένης σιωπής. «Όλα είναι εντάξει».

Ο Έντουαρντ έκανε έναν μορφασμό και ήξερα ότι διαφωνούσε με τη λέξη «εντάξει». Εκείνος πιθανότατα θα είχε χρησιμοποιήσει κάτι όπως «υπέροχα» ή «τέλεια» ή «λαμπρά».

«Και βέβαια, Μπέλα, και βέβαια είναι. Αν όλα είναι τόσο καλά, τότε γιατί στάζεις από τον ιδρώτα;»

«Δεν έχω ιδρώσει», είπα ψέματα.

Τραβήχτηκα μακριά από το άγριο κατσούφιασμά του, ζαρώνοντας κοντά στον Έντουαρντ, και σκούπισα ενστικτωδώς το μέτωπό μου με την ανάστροφη του δεξιού χεριού μου, για να εξοφανίσω τα αποδεικτικά στοιχεία.

«Είσαι έγκυος!» ξέσπασε ο Τσάρλι. «Είσαι έγκυος, ε;»

Παρότι η ερώτηση απευθυνόταν ξεκάθαρα σε μένα, τώρα κοιτούσε τον Έντουαρντ, και θα ορκιζόμουν ότι είδα το χέρι του να ετοιμάζεται να πιάσει το όπλο του.

«Όχι! Φυσικά και όχι!» Ήθελα να χάσω μια αγκωνιά στα πλευρά του Έντουαρντ, αλλά ήξερα ότι το μόνο που θα κατάφερα θα ήταν να αποκτήσω καμιά μελανιά. Του το είχα πει ότι αυτό ήταν το συμπέρασμα στο οποίο θα κατέληγαν αυτομάτως οι άνθρωποι! Ποιος άλλος λόγος μπορεί να υπήρχε για να παντρευτεί στα δεκαοκτώ του ένας λογικός άνθρωπος; (Η απάντησή του τότε με είχε κάνει να κάνω έναν ειρωνικό μορφασμό. Η αγάπη. Μάλιστα.)

Το άγριο βλέμμα του Τσάρλι φωτίστηκε κάπως. Συνήθως φαινόταν στο πρόσωπό μου, όταν έλεγα την αλήθεια, και τώρα με πίστευε. «Α. Συγγνώμη».

«Δεκτή η συγγνώμη».

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση. Έπειτα από μια στιγμή, συνειδητοποίησα ότι όλοι περίμεναν εμένα να πω κάτι. Σήκωσα το κεφάλι για να κοιτάξω τον Έντουαρντ πανικόβλητη. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξεστομίσω τις λέξεις.

Εκείνος μου χαμογέλασε και μετά ίσιωσε τους ώμους του και στράφηκε στον πατέρα μου.

«Τσάρλι, καταλαβαίνω ότι τα πράγματα δεν έγιναν με τη σωστή σειρά. Κατά παράδοση θα έπρεπε να ρωτήσω πρώτα εσένα. Δε θέλω να δείξω ασέβεια, αλλά, από τη στιγμή που η Μπέλα έχει ήδη δεχτεί και δε θέλω να υποτιμήσω τη δική της απόφαση, αντί να ζητήσω από εσένα το χέρι της, σου ζητάω την ευχή σου. Παντρευόμαστε, Τσάρλι. Την αγαπώ περισσότερο από καθετί στον κόσμο, περισσότερο κι από την ίδια μου τη ζωή και... ω του θαύματος... με αγαπάει κι εκείνη με τον ίδιο τρόπο. Θα μας δώσεις την ευχή σου;»

Ακουγόταν τόσο σίγουρος, τόσο ψύχραιμος. Για μια στιγμή μανάχα, ακούγοντας την απόλυτη αυτοπεποίθηση στη φωνή του, βίωσα μια σπάνια στιγμή ενόρασης. Είδα για λίγο τον κόσμο όπως τον έβλεπε εκείνος. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, τα νέα αυτά έμοιαζαν απολύτως λογικά.

Και τότε πήρε το μάτι μου την έκφραση στο πρόσωπο του Τσάρλι, ο οποίος τώρα είχε εστιάσει στο δαχτυλίδι.

Κράτησα την ανάσα μου, καθώς το δέρμα του άλλαξε χρώματα – από ανοιχτό έγινε κόκκινο, από κόκκινο μοβ, από μοβ μπλε. Πήγα να σηκωθώ –δεν είμαι σίγουρη τι σκόπευα να κάνω· ίσως να χρησιμοποιήσω τη λαβή Χάμιλιχ* για να βεβαιωθώ ότι δεν πνιγόταν–, όμως ο Έντουαρντ μου έσφιξε το χέρι και ψιθύρισε «Δώσ' του ένα λεπτό» τόσο χαμηλόφωνα, που μόνο εγώ μπορούσα να τον ακούσω.

Η σιωπή κράτησε πολύ περισσότερο αυτή τη φορά. Μετά, σταδιακά, έναν τόνο τη φορά, το χρώμα του Τσάρλι έγινε ξανά φυσιολογικό. Τα χείλη του σούφρωσαν και το μέτωπό του γέμισε ρυτίδες· αναγνώρισα την έκφραση «βυθισμένος στη σκέψη». Περιεργάστηκε τους δυο μας για μια παρατεταμένη στιγμή και ένωσα τον Έντουαρντ να χαλαρώνει πλάι μου.

«Υποθέτω ότι αυτό δε με ξαφνιάζει και τόσο», γκρίνιαξε ο Τσάρλι. «Το ήξερα ότι δε θα αργούσε η στιγμή που θα έπρεπε να το αντιμετωπίσω».

Ξεφύσησα.

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό;» ρώτησε επιτακτικά ο Τσάρλι αγριοκοιτάζοντάς με.

«Είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρη για τον Έντουαρντ», του είπα χωρίς να διστάσω καθόλου.

«Για τον γάμο, όμως; Γιατί τέτοια βιασύνη;» Με ξανακοίταξε καχύποπτα.

Η βιασύνη οφειλόταν στο ότι πλησίαζα όλο και περισσότερο στα δεκαεννιά κάθε καταραμένη μέρα που περνούσε, ενώ ο Έντουαρντ έμενε παγωμένος στην τελειότητα των δεκαεπτά του χρόνων, όπως είχε κάνει εδώ και πάνω από ενενήντα χρόνια. Όχι πως αυτό ήταν σημαντικός λόγος για να φτάσω ως τον γάμο, κατά τη δική μου άποψη, αλλά ο γάμος ήταν προϋπόθεση εξαιτίας του λεπτού και περίπλοκου συμβιβασμού στον οποίο είχαμε καταλήξει με τον Έντουαρντ ώστε να φτάσουμε τελικά σε αυτό

* Χένρι Χάμιλιχ: Αμερικανός γιατρός και ερευνητής, γεννημένος το 1920, στον οποίο αποδίδεται η ομώνυμη λαβή για την αποτροπή του πνιγμού. (Σ.τ.Μ.)

το σημείο, στην παραμονή της μεταμόρφωσής μου από θνητή σε αθάνατη.

Όμως αυτά δεν μπορούσα να τα εξηγήσω στον Τσάρλι.

«Φεύγουμε μαζί για το Ντάρτμουθ το φθινόπωρο, Τσάρλι», του θύμισε ο Έντουαρντ. «Θα ήθελα να το κάνουμε, ας πούμε, με τον σωστό τρόπο. Έτσι με μεγάλωσαν». Σήκωσε τους ώμους.

Δεν υπερέβαλλε· έδιναν μεγάλη σημασία στην παλιομοδίτικη ηθική την εποχή του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Το στόμα του Τσάρλι τσάκισε στο πλάι, ψάχνοντας κάποιο επιχείρημα εναντίον του γάμου. Μα τι μπορούσε να πει; *Θα προτιμούσα να ζήσετε αμαρτωλά πρώτα;* Ήταν πατέρας· τα χέρια του ήταν δεμένα.

«Το ήξερα ότι θα γινόταν αυτό», μουρμούρισε στον εαυτό του συνοφρυωμένος. Τότε, ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε μία τελείως ήρεμη και απλανή έκφραση.

«Μπαμπά;» ρώτησα ανήσυχα. Έριξα μια γρήγορη ματιά στον Έντουαρντ, αλλά ούτε και το δικό του πρόσωπο μπορούσα να διαβάσω όπως κοιτούσε τον Τσάρλι.

«Χα!» ξέσπασε ο Τσάρλι.

Πετάχτηκα στη θέση μου.

«Χα χα χα!»

Κοίταξα δύσπιστα τον Τσάρλι καθώς διπλωνόταν από τα γέλια· έτρεμε σύγκορμος.

Στράφηκα στον Έντουαρντ για κάποια μετάφραση, όμως τα χείλη του ήταν σφιγμένα, σαν να προσπαθούσε κι εκείνος να συγκρατήσει τα γέλια του.

«Εντάξει, λοιπόν, καλά», είπε ο Τσάρλι πνιχτά. «Παντρευτείτε». Τρανάχτηκε από ακόμα ένα ξέσπασμα γέλιου. «Αλλά...»

«Αλλά τι;» ρώτησα επιτακτικά.

«Αλλά πρέπει να το πεις εσύ στη μαμά σου! Εγώ δεν πρόκειται να πω ούτε λέξη στη Ρενέ! Είναι όλη δική σου!» Ξέσπασε σε δυνατά χάχανα.

Σταμάτησα με το χέρι πάνω στο πόμολο της πόρτας χαμογελώντας. Εντάξει, εκείνη τη στιγμή τα λόγια του Τσάρλι με τρομοκράτησαν. Η έσχατη καταδίκη: να το πω στη Ρενέ. Ο πρόωρος

γάμος ήταν πολύ ψηλότερα στη μαύρη λίστα της απ' ό,τι το να βράζεις κουταβάκια ζωντανά.

Ποιος θα μπορούσε να προβλέψει την αντίδρασή της; Όχι εγώ, πάντως. Σίγουρα ούτε ο Τσάρλι. Ίσως η Άλις, αλλά δεν είχα σκεφτεί να τη ρωτήσω.

«Λοιπόν, Μπέλα», είχε πει η Ρενέ, αφού είχα ξεστομίσει πνιχτά τις ανήκουστες λέξεις τραυλίζοντας: *Μαμά, παντρεύομαι τον Έντουαρντ*. «Με πείραξε λίγο που έκανες τόσο καιρό να μου το πεις. Οι τιμές των αεροπορικών εισιτηρίων όλο κι ανεβαίνουν», είχε πει ανήσυχα. «Δες ο Φιλ να έχει βγάλει τον γύψο μέχρι τότε; Δε θα βγάλουμε ωραίες φωτογραφίες, αν δε φοράει σμόκιν».

«Για κάθισε ένα λεπτό, μαμά», είπα πνιχτά. «Τι εννοείς έκανα τόσο καιρό; Μόλις αρ... αρ...», δεν κατάφερα να αναγκάσω τον εαυτό μου να πει τη λέξη «αρραβωνιάστηκε», «τώρα που τακτοποιήθηκαν όλα, το έμαθες, σήμερα».

«Σήμερα; Σοβαρά; Αυτό είναι όντως έκπληξη. Υπέθεσα ότι...»

«Τι υπέθεσες; Πότε το υπέθεσες;»

«Να, τον Απρίλιο που ήρθες να με δεις μου φάνηκε ότι τα πράγματα είχαν ήδη δρομολογηθεί... Ξέρεις τώρα τι θέλω να πω. Δεν είναι και πολύ δύσκολο να σε διαβάσει κανείς, γλυκιά μου. Αλλά δεν είπα τίποτα επειδή ήξερα ότι δε θα ωφελούσε σε τίποτα. Είσαι ίδια με τον Τσάρλι». Αναστέναξε μοιρολατρικά. «Μόλις πάρεις μια απόφαση, αποκλείεται να σου αλλάξει κανείς γνώμη με επιχειρήματα. Φυσικά, ακριβώς όπως και ο Τσάρλι, επιμένεις κι εσύ στις αποφάσεις σου».

Κι ύστερα είχε πει το τελευταίο πράγμα που περιμένα να ακούσω από τη μητέρα μου.

«Εσύ δε θα κάνεις τα δικά μου λάθη, Μπέλα. Μου φαίνεται πως έχεις έναν αδικαιολόγητο φόβο και μαντεύω ότι εγώ είμαι αυτή που σου τον προκαλεί». Είχε γελάσει νευρικά. «Φοβάσαι τι θα σκεφτώ εγώ. Και το ξέρω ότι έχω πει πολλά πράγματα για τον γάμο και την ηλιθιότητα... όχι πως τα παίρνω πίσω... αλλά πρέπει να καταλάβεις πως αυτά τα πράγματα ίσχυαν για τη δική μου περίπτωση. Εσύ είσαι τελείως διαφορετική από εμένα. Εσύ κάνεις τα δικά σου λάθη και είμαι σίγουρη ότι θα έχεις το μερίδιο που σου αναλογεί από τύψεις στη ζωή. Αλλά εσύ δεν είχες ποτέ

πρόβλημα με τη δέσμευση, γλυκιά μου. Εσύ έχεις περισσότερες πιθανότητες να το κάνεις να πετύχει απ' ό,τι οι περισσότερες σαραντάρες που ξέρω». Η Ρενέ είχε γελάσει ξανά. «Το μικρό μου μεσήλικο παιδάκι. Ευτυχώς, φαίνεται πως έχεις βρει άλλη μια γερασμένη ψυχή».

«Δεν έχεις... θυμώσεις; Δεν πιστεύεις ότι κάνω ένα τεράστιο λάθος;»

«Κοίτα, σίγουρα θα προτιμούσα να περίμενες μερικά χρόνια ακόμα. Θέλω να πω, σου φαίνομαι αρκετά γριά για να παίξω τον ρόλο της πεθεράς; Μην απαντήσεις σ' αυτό. Όμως αυτό δεν έχει να κάνει με μένα. Έχει να κάνει με σένα. Εσύ είσαι ευτυχισμένη;»

«Δεν ξέρω. Αυτή τη στιγμή νιώθω σαν να μη βρίσκομαι μέσα στο σώμα μου».

Η Ρενέ είχε γελάσει πνιχτά. «Σε κάνει ευτυχισμένη, Μπέλα;»

«Ναι, αλλά...»

«Θα θελήσεις ποτέ κάποιον άλλον;»

«Όχι, αλλά...»

«Αλλά τι;»

«Δε θα πεις ότι ακούγομαι σαν οποιαδήποτε άλλη ξεμυαλισμένη έφηβη από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος;»

«Εσύ δεν ήσουν ποτέ έφηβη, γλυκιά μου. Ξέρεις ποιο είναι το καλύτερο για σένα».

Τις τελευταίες εβδομάδες η Ρενέ είχε αφοσιωθεί στα σχέδια για τον γάμο, πράγμα που ήταν απροσδόκητο. Καθημερινά περνούσε ώρες ολόκληρες μιλώντας στο τηλέφωνο με τη μητέρα του Έντουαρντ, την Έσμι – δεν υπήρχε καμία ανησυχία ότι οι συμπεθέρες δε θα τα πήγαιναν καλά. Η Ρενέ λάτρευε την Έσμι, αλλά, πάλι, αμφέβαλλα ότι υπήρχε περίπτωση να μην ανταποκριθεί κάποιος με αυτόν τον τρόπο στην αξιαγάπητη σχεδόν πεθερά μου.

Έτσι, εγώ είχα απαλλαχτεί από ένα σωρό δουλειές. Η οικογένεια του Έντουαρντ και η δική μου οικογένεια φρόντιζαν τα θέματα του γάμου μαζί, χωρίς να είναι απαραίτητο εγώ να κάνω ή να ξέρω ή να σκέφτομαι υπερβολικά τίποτα απ' όλα αυτά.

Ο Τσάρλι ήταν έξαλλος, φυσικά, αλλά το καλό ήταν ότι δεν ήταν έξαλλος μαζί μου. Η Ρενέ ήταν ο προδότης. Υπολόγιζε ότι

εκείνη θα το έπαιζε δύσκολη. Τι μπορούσε να κάνει εκείνος τώρα, όταν η έσχατη απειλή του –να το πω στη μαμά– είχε αποδειχτεί εντελώς κούφια; Δεν είχε τίποτα και το ήξερε. Έτσι, τριγύριζε μέσα στο σπίτι μουτρωμένος, μουρμουρίζοντας ότι δεν υπήρχε κανείς σε αυτόν τον κόσμο που μπορούσε να εμπιστευτεί...

«Μπαμπά!» φώναξα, καθώς άνοιξα την πόρτα με μια σπρωξιά. «Γύρισα σπίτι!»

«Περίμενε, Μπελς, μένει εκεί που είσαι».

«Ε;» έκανα σταματώντας αυτόματα.

«Δώσε μου ένα δευτερόλεπτο. Ωχ, με πέτυχες, Άλις».

Άλις;

«Συγγνώμη, Τσάρλι», απάντησε η τραγουδιστή φωνή της Άλις.

«Τώρα τι λες;»

«Αιμορραγώ».

«Είσαι μια χαρά. Δε σου πήρα δέρμα... έχε μου εμπιστοσύνη».

«Τι συμβαίνει;» απαίτησα να μάθω, διστάζοντας στο κατώφλι της πόρτας.

«Τριάντα δεύτερα, σε παρακαλώ, Μπέλα», μου είπε η Άλις.

«Η υπομονή σου θα ανταμειφθεί».

«Χμμ!» πρόσθεσε ο Τσάρλι.

Άρχισα να χτυπάω ελαφρά το πόδι μου κάτω, μετρώντας κάθε ρυθμικό χτύπο. Προτού φτάσω στο τριάντα, φώναξε η Άλις. «Εντάξει, Μπέλα, πέρα μέσα!»

Προχωρώντας επιφυλακτικά, έστριψα στη μικρή γωνία που οδηγούσε στο σαλόνι μας.

«Ω», είπα ξεφυσώντας. «Ω! Μπαμπά! Είσαι...»

«Γελοίος;» με διέκοψε ο Τσάρλι.

«Μάλλον θα έλεγα γοητευτικός».

Ο Τσάρλι κοκκίνισε. Η Άλις τον έπιασε από τον αγκώνα και τον στριφογύρισε αργά, για να επιδειξει το ανοιχτό γκρι σμόκιν.

«Έλα τώρα, κόφ' το, Άλις. Είμαι σαν ηλίθιος».

«Κανείς δεν είναι σαν ηλίθιος, όταν τον ντύνω εγώ».

«Έχει δίκιο, μπαμπά. Δείχνεις φανταστικός! Γιατί ετοιμάζεσαι;»

Η Άλις έκανε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας. «Είναι η τελευταία πρόβα. Και για τους δυο σας».

Πήρα σιγά σιγά το βλέμμα μου από τον ασυνήθιστα κομψό Τσάρλι για πρώτη φορά και είδα τη θήκη με το λευκό φόρεμα που ήταν ακουμπισμένη στον καναπέ, η θέα της οποίας και μόνο μου προξενούσε τρόμο.

«Ααα».

«Πήγαινε στο ευτυχισμένο μέρος σου, Μπέλα. Δε θα πάρει πολλή ώρα».

Πήρα βαθιά ανάσα κι έκλεισα τα μάτια. Κρατώντας τα κλειστά, ανέβηκα τις σκάλες σκοντάφτοντας για να πάω στο δωμάτιό μου. Γδύθηκα κι έμεινα μόνο με τα εσώρουχα· μετά τέντωσα τα χέρια μου μπροστά.

«Κάνεις λες και σου μπήγω κομμάτια μπαμπού κάτω από τα νύχια», μουρμούρισε η Άλις στον εαυτό της, καθώς με ακολούθησε μέσα.

Την αγνόησα. Ήμουν στο ευτυχισμένο μέρος μου.

Στο ευτυχισμένο μέρος μου, είχαμε ξεμπερδέψει με όλον αυτόν τον χαμό της προετοιμασίας του γάμου. Τον είχα αφήσει πίσω μου. Τον είχα ήδη απωθήσει και ξεχάσει.

Ήμασταν μόνοι, ο Έντουαρντ κι εγώ. Το σκηνικό ήταν θολό και συνεχώς άλλαζε –μεταμορφωνόταν από ένα δάσος τυλιγμένο στην ομίχλη σε μια πόλη σκεπασμένη με σύννεφα κι έπειτα σε πολιτικό σκοτάδι–, επειδή ο Έντουαρντ μου κρατούσε κρυφό τον προορισμό του γαμήλιου ταξιδιού μας, για να μου κάνει έκπληξη. Αλλά εμένα δε με ένοιαζε ιδιαίτερα το μέρος.

Ο Έντουαρντ κι εγώ ήμασταν μαζί και είχα εκπληρώσει στο έπακρο τις δικές μου υποχρεώσεις που συμπεριλαμβάνονταν στον συμβιβασμό. Τον είχα παντρευτεί. Αυτό ήταν το βασικό θέμα. Αλλά είχα δεχτεί και όλα τα εξωφρενικά δώρα του και είχα γραφτεί, όσο μάταιο κι αν ήταν αυτό, στο Πανεπιστήμιο του Ντάρτμουθ για να φοιτήσω από το φθινόπωρο και μετά. Τώρα είχε έρθει η σειρά του.

Προτού με μεταμορφώσει σε βρικολάκα –ο δικός του μεγάλος συμβιβασμός– έμενε άλλος ένας όρος να εκπληρωθεί.

Ο Έντουαρντ είχε κάτι σαν εμμονή με τα ανθρώπινα πράγματα που θα εγκατέλειπα, τις εμπειρίες που δεν ήθελε να χάσω. Οι περισσότερες –όπως ο σχολικός χορός, για παράδειγμα– μου φαί-

νονταν ανόητες. Μόνο μία ανθρώπινη εμπειρία με ενδιέφερε εμένα να μη χάσω. Φυσικά, αυτή ήταν η μοναδική που εκείνος θα προτιμούσε να ξεχνούσα τελείως.

Το θέμα, όμως, ήταν το εξής: Ήξερα κάποια πράγματα για το πώς θα ήμουν όταν δε θα ήμουν πια άνθρωπος. Είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια νεογέννητους βρικολάκες και είχα ακούσει όλες τις ιστορίες της μελλοντικής οικογένειάς μου για εκείνες τις άγριες πρώτες μέρες. Για αρκετά χρόνια το κύριο γνώρισμα της προσωπικότητάς μου θα ήταν η δίψα. Θα περνούσε λίγος καιρός ώσπου να ξαναγίνω εγώ. Και ακόμα κι όταν θα αποκτούσα αυτοσυγκράτηση, δε θα ένιωθα ποτέ ακριβώς όπως τώρα.

Ανθρώπινη... και παθιασμένα ερωτευμένη.

Ήθελα να βιώσω ολόκληρη την εμπειρία, προτού εγκαταλείψω το ζεστό, εύθραυστο, γεμάτο φερομόνες σώμα μου ως αντάλλαγμα για κάτι πανέμορφο, δυνατό... και άγνωστο. Ήθελα έναν πραγματικό μήνα του μέλιτος με τον Έντουαρντ. Και, παρότι φοβόταν ότι θα ήταν επικίνδυνο για μένα, είχε συμφωνήσει να προσπαθήσουμε.

Ένιωθα μόνο αμυδρά την παρουσία της Άλις και το σατέν ύφασμα που γλιστρούσε πάνω στο δέρμα μου. Δε με ένοιαζε, για την ώρα, που ολόκληρη η πόλη με κουτσομπόλευε. Δε σκεφτόμουν το θέαμα στο οποίο θα έπρεπε να πρωταγωνιστήσω σε λίγο. Δεν ανησυχούσα ότι μπορεί να σκόνταφτα στην ουρά μου ή ότι μπορεί να με έπιανε νευρικό γέλιο τη λάθος στιγμή ή ότι ήμουν πολύ μικρή ή για το κοινό που θα είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου ή, ακόμα, για την άδεια θέση όπου θα έπρεπε να κάθεται ο κολλητός μου.

Ήμουν με τον Έντουαρντ στο ευτυχισμένο μέρος μου.

Η Μπέλα, διχασμένη ανάμεσα στο έντονο πάθος της για τον Έντουαρντ και στη δυνατή φιλία της με τον Τζέικομπ, βρίσκεται στο τέλος μιας δύσκολης χρονιάς, γεμάτης πειρασμούς, απώλειες και συγκρούσεις. Θα επιλέξει, τελικά, να μπει στον σκοτεινό και γοητευτικό κόσμο των αθανάτων ή θα προτιμήσει να ακολουθήσει μια ήρεμη ανθρώπινη ζωή; Τα πάντα εξαρτώνται από τη δική της απόφαση. Και καθώς τα αναπάντεχα γεγονότα διαδέχονται το ένα το άλλο, ο κίνδυνος να κατστραφούν όλα είναι πιο ορατός από ποτέ...

Στο τελευταίο μέρος του επικού μπεστ σέλερ **ΛΥΚΟΦΩΣ** έρχονται στο φως τα μυστικά της παθιασμένης σχέσης της Μπέλα και του Έντουαρντ, που καθήλωσε εκατομμύρια αναγνώστες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2216-9

9 786180 122169

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 19874